

Antydning af, hvilke Poster der da skulde optages paa § 8. De vilde derfor i hvert Fald kræve nærmere Drøftelse og Prøvelse af Enkelthederne, inden de kunde vedtages, og Sagen vilde saaledes kun yderligere forhales derved. Ved det førstnævnte Tilbud vilde desuden den i Forveien utilstrækkelige Hjælp, som ved § 8 vilde tilflyde Arbejderne, blive end mere begrændset, idet en meget betydelig Del af Posterne paa denne Paragraf, deriblandt alle de største, utvivlsomt vilde bortfalde. Og forjaabidt man har tilbudt at sætte Arbejder, som Folkethinget maatte ønske, i Stedet for de af Regjeringen foreslaaede, saa nærer Folkethinget ingen Ønsker om bestemte Arbejders Udførelse, og i hvert Fald kunde man da ikke, hvis man ikke vilde handle aldeles i Blinde, vælge nogen Post, hvor til der ikke forelaa Plan eller Overslag; men da var man henvist til de Poster, som Regjeringen tidligere havde foreslaaet paa Finantsloven og ikke faaet bevilgede, enten af saglige Grunde eller fordi den Finantslov, hvorpaa de stod, var nægtet Overgang til anden Behandling. Dette Tilbud kunde derfor ikke betragtes som en Indrømmelse til Folkethinget, og af den Hjælp, der efter § 8 skulde tilflyde Arbejderne, vilde der efter dette Tilbud blive endnu mindre tilbage end efter noget andet Forslag.

Under disse Omstændigheder bliver det fra Sagens Synspunkt uforklarligt, hvorledes man fra den anden Side lægger en saa afgjørende Vægt paa § 8 under en hvilken som helst Form, at man ubetinget vægrer sig ved at tage Loven uden denne Paragraf og lige saa ubetinget modsætter sig, at Hjælpen (bortset fra Vaaneparagraferne) ydes under nogen anden Form end Arbejder af den foreslaaede Art. For os har det saglige Hensyn været det overveiende Motiv til den Stilling, vi have indtaget paa ethvert Trin af denne Sag. § 8 har Folkethinget af de foransførte Grunde ikke kunnet gaa ind paa; derimod har det været Folkethinget magtpaaliggende med Tilfidsættelse af alle formelle og underordnede Hensyn at

yde den nødlidende Arbeidsbefolkning en virksom og øieblikkelig Hjælp, selv om denne ikke blev saa stor, som vi kunde have ønsket. Derfor har Folkethinget kunnet gaa ind paa at bevilge ikke blot 1 Million paa § 1 som Laan til Kommunerne, men ogsaa 1 Million paa § 7 som Gave til dem, der lide Nød paa Grund af Arbejdsløsheden, og af samme Hensyn har vor Stilling i Fællesudvalget været bestemt.

Idet Diemedet maa erkjendes at være at finde en Veie, ad hvilken man strag og umiddelbart kunde hjælpe paa Dieblikkets Trang overfor de uhyggelige Forhold, der herske mellem Arbejderne, maa vi med Folkethinget holde for, at dette under de givne Omstændigheder kun kan naas ved, at der undtagelsesvis af Statskassen ydes et Bidrag som Gave til Understøttelsesforeninger og fri Fattigkasser. Vi foretrække ikke principielt denne Maade at yde Hjælpen paa for Statsarbejde, men tro heller ikke, at det er berettiget, naar man fra den anden Side erklærer sig saa principielt imod Statsstilbud som Gave for at afhjælpe Arbejdsløshed og deraf følgende Nød, at dette Princip ikke skulde kunne tilstede nogen Undtagelse under saa overordentlige Forhold som de nuværende. For Arbejdernes Selvfølelse kan der ikke være noget Ødmøgende i at modtage Tilbud fra Statskassen, til hvilken saa mange Hjertestillede beile om Naadegaver, og til hvis Overskud Arbejderne selv have bidraget en uforholdsmæssig Del igjennem de ubillige Statter og Afgifter. Sikker er det i hvert Fald, at dette er den eneste Maade, hvorpaa baade Hjælpen kan blive ydet hurtigt, og tillige den hele Hjælp vil komme de Trængende til Gode. Arbejdsløsheden og Trangen er ganske vist ikke lige stor i Landets forskjellige Kommuner, om end Forskjellen neppe er saa stor, som man fra den anden Side antager. Da man af den Grund fra den anden Side har anset det for ubilligt, at Hjælp til alle Landets Kommuner bliver lige stor i Forhold til Folketallet, have vi i Fællesudvalget erklæret os villige til at lempe Folkethingets Forslag paa en